

T.A. Williams

Moord in Toscane

Armstrong en Oscar detective #1

Boldwood

BOLDWOOD BOOKS NL

AMSTERDAM

2024

Zondagmiddag

Ik heb het nooit geprobeerd en ik heb er ook geen behoefte aan, maar ik stel me zo voor dat er vlak voordat je je eerste parachutesprong maakt, er een moment is dat je in de deuropening van het vliegtuig staat, duizenden meters boven de grond, en dat het enige wat door je hoofd gaat is: *Wat doe ik hier in hemelsnaam?*

Zo voelde ik me die dag.

Ik had de auto vlak voor de roestige ijzeren poorten stilgezet. Niet omdat de poort gesloten was. Sterker nog, aan hun uiterlijk te zien, bijna volledig bedekt met kronkelende klimopplanten, stond het hek waarschijnlijk al tientallen jaren open. Ik was gestopt om een keuze te maken. Er waren twee opties: blijven of weggaan.

De witte grindoprit slingerde omhoog naar een groepje cipressen hoger op de heuvel. Ik kon de villa, die op de website werd beschreven als 'een verbluffend bouwwerk van renaissance-architectuur', net onderscheiden tussen de bomen. Het was een groot gebouw en er rees een soort kleine toren uit het midden van het dak. De muren waren okerkleurig, door de zon verschroeid, en verschilde niet veel van de kleur van de kurkdroge aarde rondom de stoffige olijfbomen aan beide kanten van de oprit. Vanaf hier leek het erop dat de meeste van de vervaagde groene luiken gesloten waren, vermoedelijk om de verzengende hitte van de julizon tegen te houden. Er viel niet te ontkennen dat het een charmant gezicht was en een prachtig gebouw,

hij de oprit op. De auto en het pad verdwenen bijna uit het zicht door de stofwolk die werd gecreëerd door de draaiende wielen, en ik haastte me om mijn raam te sluiten, maar niet voordat een verstikkende wolk Toscaanse stof naar binnen waaide en ik begon te niezen. Terwijl ik een paar vloeken prevelde, snoot ik mijn neus en wachtte ik tot de stofwolk was opgetrokken, waarna ik mijn lot accepteerde en de oprit op reed.

Terwijl ik met de auto steeds hoger kwam, moest ik toegeven, zij het met tegenzin, dat dit me een behoorlijk fijne plek leek om twee weken door te brengen. De uitzichten op de omliggende heuvels openbaarden zich en volgens mij kon ik zelfs Florence zien in de verte, maar door de warmtewaas was het onmogelijk te zeggen. Het was dan ook niet de plek waar ik me zorgen over maakte. Ik maakte me zorgen over wat ik hier zou moeten doen, en met wie.

Toen ik bijna bij de villa was, begon mijn telefoon te rinkelen. Uit gewoonte stopte ik voordat ik opnam, hoewel het enig mogelijke ongeluk dat dit telefoontje zou kunnen veroorzaken, zou zijn dat ik een van de talloze hagedissen zou hebben overreden die om onverklaarbare redenen besloten de weg over te steken op het moment dat de auto naderde. Een blik op mijn scherm vertelde me dat het mijn dochter Tricia was, en mijn stemming klaarde meteen een beetje op.

‘Hoi, lieverd, hoe is het weer in Birmingham?’

‘Het is voor de verandering zonnig en met mij gaat het ook goed, dank je pap. En hoe is het met jou? Ben je er al?’

‘Ik rij letterlijk nu de opritlaan op naar de villa.’

‘En is het net zo prachtig als het er op de website uitzag?’

‘Het is best aardig, als je van dit soort dingen houdt...’

‘Probeer eens wat opgewekter te klinken, wil je, pap? Ze gaan je echt niet opeten, hoor.’

‘Daar ben ik niet zo zeker van.’

‘Je zult het geweldig vinden, wacht maar af. Stel je voor, jij, een schrijver, tussen al die andere schrijvers.’

‘Je hebt schrijven en je hebt schrijven, Trish. Ik huiver bij de gedachte aan wat voor soort types ik hier zal aantreffen.’

‘Het zijn waarschijnlijk heel normale mensen die gewoon toevallig...’ Ze deed haar best, maar ik hoorde haar stem breken toen ze, zonder succes, een giechel probeerde te onderdrukken. ‘... van erotica houden.’

‘O, god...’

‘Kom op, pap. Volgens de website zou het leuk moeten zijn. Het wordt gesponsord door een bestsellerauteur en wordt gegeven door professionele docenten creatief schrijven, het zullen echt niet alleen vieze oude mannetjes in sjofele regenjassen zijn, hoor.’

‘Die sukfels...’

‘Dat is oneerlijk, je hebt ze nog niet eens ontmoet.’

‘Ik had het niet over hen. Ik had het over die sukfels, mijn zogenaamde collega’s, die met dit krankzinnige idee kwamen. Ik had liever helemaal geen cadeau gehad!’

‘Ik vond het een geweldig gebaar, als afscheidscadeau. Het is perfect voor jou – nou ja, bijna.’ Ik hoorde haar weer giechelen. ‘Ze hebben gewoon de kleine lettertjes niet gelezen, en toen ze het zagen was het al te laat. En ze hebben hun excuses aangeboden, toch?’

‘O, ze hebben hun excuses zeker aangeboden. Zodra ze waren uitgelachen. Ik weet niet waarom ik jou me heb laten overhalen om hiernaartoe te komen. Dus de cursusorganisatoren wilden geen geld teruggeven, en dan nog? Waarom zou ik mezelf dit aandoen?’

‘Pap, dat hebben we vorige week allemaal al besproken. Ik weet zeker dat het goed komt. Geef ze gewoon het voordeel van de twijfel en probeer ervan te genieten. Zoals ik je al zo vaak gezegd heb, zie het als een gratis vakantie op een plek die je altijd al hebt willen bezoeken – uiteindelijk is dat gewoon wat het is.’

‘Ja, dat weet ik, ik heb gewoon echt geen zin in een cursus waarbij ik leer smoezelige boeken te schrijven...’

Ze had gelijk. We hadden dit al besproken en ik had haar beloofd dat ik zou proberen om me aan te passen, hoe ongemakkelijk

het waarschijnlijk ook zou worden. Het feit dat het gratis was en in Toscane, maakte het allemaal een beetje draaglijker, maar deed niet veel om mijn tegenzin weg te nemen. Ik deed mijn best om wat positiever te klinken – al was het maar voor mijn dochter – en probeerde een wat vrolijkere toon aan te slaan.

‘Ik beloof dat ik me zal gedragen. Bovendien stond er dat we alle middagen vrij zullen zijn, dus zelfs als ik me in de ochtenden dood verveel, kan ik altijd nog erop uitgaan en wat bezienswaardigheden bezoeken. Ik heb een auto gehuurd op het vliegveld van Pisa, dus ik heb vervoer. En het is maar voor twee weken...’

‘Zo mag ik het horen. En je bent tenslotte in hét historische hart van Toscane, misschien zelfs van heel Italië. Denk eens aan al die prachtige oude kerken en kastelen en zo, waar je lekker in kunt rondneuzen. Had je niet gezegd dat je een lijstje met plekken had die je wilde bekijken? Wacht maar af; je zult een geweldige tijd hebben.’

‘Ik wilde dat ik er net zoveel vertrouwen in had als jij.’

‘Het komt goed. Hoe dan ook, geniet ervan en we houden contact.’ Er viel een korte stilte voordat ze haar laatste woorden uitsprak. ‘Ik sprak mam laatst en ze wenste je het beste.’

‘Dag, lieverd. Bedankt voor je belletje.’

Toen ik de telefoon terug in mijn zweterige borstzak stopte, galmde haar woorden na in mijn hoofd. Was dat echt wat Helen had gezegd of was het een verzinsel van hun dochter, die hoopte dat alles weer werd zoals vroeger?

Er was geen tijd voor verdere overpeinzingen, want toen ik in de spiegel keek, zag ik een Volkswagenbusje een eindje achter me de oprit op rijden, dus ik ging snel weer verder voordat ik nog een stofwolk over me heen kreeg. Toen ik de top van de olijfgaard bereikte, maakte de weg een scherpe bocht naar rechts en ging het pad langs de bomen, waar de schaduw een welkome afwisseling was van de ongenadige zon. Na een flauwe bocht kwam ik uit op een cirkelvormig grindparkeerterrein, omringd door struiken vol prachtige roze

en rode bloemen. In het midden van de cirkel stond een elegante oude fontein, die helaas niet werkte. Het was duidelijk dat hij net zo dringend een slokje water nodig had als ik.

Ik parkeerde de auto op veilige afstand van de Lamborghini – het laatste wat ik nodig had, was een shadeclaim voor een Lambo – en stapte uit. Terwijl ik mijn tas uit de achterbak van de kleine Fiat haalde, hoorde ik voetstappen op het grind achter me en draaide me om. Een vrouw met donker haar, misschien vier of vijf jaar jonger dan ik, schonk me een glimlach die haar gezicht deed oplichten, maar de lijnen rond haar ogen niet verborg.

‘Hallo.’ Ze sprak me aan in uitstekend Engels met een licht Italiaans accent. ‘Ben je hier voor de schrijfcursus?’

Ik ging rechtop staan en stak mijn hand uit, alsof ik naar de brandstapel werd geleid. ‘Dat klopt. Mijn naam is Dan Armstrong.’ Het voelde nog steeds vreemd om mezelf aan vreemden voor te stellen met mijn voornaam, in plaats van hoofdredacteur Armstrong.

De vrouw schudde mijn hand en stelde zich voor. ‘Ik ben Maria, Maria Moore. Mijn man is Jonah Moore, de auteur. Welkom in Villa Volpone.’ Ze wees naar de groep mensen die uit de minibus achter haar kwamen. ‘Ik heb net een aantal van de andere deelnemers opgehaald.’ Ze verhief haar stem om de aandacht van de groep te trekken en wees naar mij. ‘Dit is Dan, iedereen. Hij voegt zich bij ons voor de cursus.’

Er was nu geen ontsnappen meer aan, dus ik liet mijn tas vallen en zwaaide verlegen, terwijl ik me schrap zette voor een stel rare types, smeerlappen en zwakzinnigen. De groep bestond uit vier mensen en tot mijn verrassing en grote opluchting leek geen van hen direct in een van die categorieën te vallen. Er waren twee oudere dames die niet zouden misstaan bij een gemeenteraadsvergadering, een zeer intense vrouw met prachtige donkere huid en een ongelooflijke bos zwarte en grijze dreadlocks, die vijftig leek maar makkelijk tien jaar jonger zou kunnen zijn, en een zeer aantrekkelijke vrouw met rossig haar en sproeten die waarschijnlijk vijftig was, maar be-

hoorlijk haar best deed om er tien jaar jonger uit te zien. Ik was ook aangenaam verrast dat alle cursisten vrouwen waren. Terwijl mijn ogen de groep aftastten, voelde ik een kleine golf van opluchting. Ze zagen er vrij normaal uit en de meesten leken net zo nerveus als ik me voelde.

‘We zijn zo blij dat we dit jaar wat mannen op de cursus hebben.’ Maria Moore keek me onderzoekend aan en de anderen volgden haar voorbeeld, waardoor ik me een beetje als een stier in een showring voelde – of in mijn geval meer een sjofele oude os. ‘Het maakt zo’n verschil voor de dynamiek. Goed, ik zal jullie je verblijfplaats laten zien. Agatha, Elaine, hebben jullie hulp nodig met jullie tassen?’

‘Dat is niet nodig, bedankt, Maria.’

De langste van de twee sprak namens hen beiden met zo’n nauwkeurig, zelfverzekerd toontje van iemand die wist wat ze wilde. Samen met haar iele kleine metgezel sjouwde ze hun tassen zonder protest de trap op naar de hoofdingang. Ik overwoog om hulp aan te bieden, maar had het gevoel dat de lange dame dat als een belediging zou zien.

Ik liet de groep voorgaan naar de villa voordat ik volgde. Terwijl ik wachtte, keek ik nog wat beter rond en vielen me een paar dingen op. Hoewel ik weinig van sportwagens weet, leek het erop dat de Lamborghini niet meer de jongste was, dus ik herzag mijn eerdere inschatting. Hij was waarschijnlijk maar honderdduizend pond waard. Niet dat dit het veel beter maakte. Dat is nog steeds een enorm bedrag voor een auto. De villa zag er goed onderhouden uit en de tuinen waren perfect verzorgd. Of meneer en mevrouw Moore werkten het hele jaar twaalf uur per dag in de tuin, of ze hadden hulp – en dat is niet goedkoop.

De hoofdingang bestond uit een paar prachtig gekerfde houten deuren, ongeveer twee keer zo hoog als een normale deur, en binnen bevond ik me in een enorme hal met marmeren tegels, vol spiegels in vergulde lijsten die het licht van de enorme kroonluchter in het

midden van het plafond weerkaatsten, waardoor je een verontrustend beeld van jezelf kreeg te zien, van opzij, van voren en van achteren. Het voelde alsof ik in een enorme kledkamer stond. Instinctief rechtte ik mijn schouders toen ik mezelf gebogen zag staan – Helen had me hier voortdurend over aangesproken – en natuurlijk deed me dat weer aan haar denken. Mijn gedachten waren nog bij haar toen ik een hand op mijn arm voelde.

‘Hallo, Daniel, toch? Mijn naam is Agatha. Ik schrijf over heteroseks.’ Ze was de langste van de twee dames op leeftijd en ze sprak de woorden uit zonder een greintje gêne, terwijl ik moeite moest doen om niet te blozen. Interessant genoeg pasten haar blauwgrijze ogen perfect bij de kleur van haar haar, en ik vroeg me af of dit opzettelijk was. Diezelfde ogen bestudeerden me nauwlettend, en ondanks haar gevorderde leeftijd kon ik niet anders dan concluderen dat dit een sluwe dame was.

Een antwoord op zo’n introductie, van een vrouw die mijn moeder had kunnen zijn, kwam niet meteen in me op, dus stak ik gewoon mijn hand uit. Ze nam die aan en schudde hem zo stevig dat ik me afvroeg of ze noten kraakte voor de kost. Terwijl ik over mijn pijnlijke hand wreef, bedacht ik dat ze met een naam als Agatha misschien beter detectives had kunnen schrijven dan ‘heteroseks’. Ik negeerde de stevige handdruk en antwoordde beleefd: ‘Aangenaam kennis te maken, en het is gewoon Dan.’

‘En wat is je genre, Dan?’ Voor het geval mijn opleidingsniveau niet toereikend was, vertaalde ze haar eigen vraag: ‘Wat voor soort dingen schrijf je?’ Ze bleef me nauwkeurig bestuderen, en voordat ik kon antwoorden, maakte ze een opvallend scherpe observatie. ‘Schrijf je ook erotica? Op een of andere manier twijfel ik daaraan. Je hebt er niet de ogen voor.’

Ik schudde mijn hoofd, blij dat ik de kans kreeg om uit te leggen hoe ik hier terecht was gekomen. ‘Je hebt helemaal gelijk; erotica is niet mijn ding. Ik schrijf wel, maar ik schrijf momenteel een historische misdaadroman – zonder seks.’

Het leek me belangrijk om dat duidelijk te maken. Ik vroeg me vaag af wat ze in mijn ogen had gezien en hoe de ogen van een eroticaschrijver er dan uit horen te zien – misschien op steeltjes? Natuurlijk kon het ook zo zijn dat drieëndertig jaar bij de afdeling moordzaken hun sporen hadden achtergelaten, zowel op mijn gezicht als op mijn mislukte huwelijk. Ik vertelde haar in het kort over de reeks gebeurtenissen – of het nu een blunder of een samenzwering was van mijn voormalige collega's – die ertoe hadden geleid dat ik hier was, en haar strenge uitdrukking verzachtte toen ze begon te lachen.

'Elaine, kom gedag zeggen tegen Dan. Hij is hier per ongeluk.'

De kleinere dame kwam naar me toe en schudde mijn hand, veel minder agressief. Ze kwam nauwelijks tot de schouder van haar gezellin, haar haar was sneeuwwit en ze droeg een grijs vest, hoewel het buiten meer dan dertig graden was. Het enige wat ontbrak was een paar breinaalden, dan zou ze het perfecte evenbeeld zijn van Miss Marple. 'Werkelijk, je zult me moeten vertellen hoe dat is gebeurd, Dan. Is dit je eerste keer?'

'Mijn eerste keer?'

'Je eerste zomercursus hier in Montevolpone. Het is mijn eerste keer, maar Agatha is hier al twee keer eerder geweest.'

Ik knikte. 'Ja, dit is allemaal nieuw voor mij.'

Nadat we ons aan elkaar hadden voorgesteld, nam Agatha het gesprek weer over. 'Elaine en ik zijn al jaren vriendinnen. Ze schrijft BDSM-erotica.' Ze wierp een bewonderende blik in de richting van haar tengere gezellin. 'Ze is heel succesvol geweest.'

Ik deed mijn uiterste best om niet met een verbijsterde blik te reageren. Waar stonden die letters ook alweer voor? Als ik bij de zedenpolitie had gewerkt, had ik het meteen geweten. Ik wist dat S en M stonden voor sadisme en masochisme, maar die andere letters? B voor bondage waarschijnlijk, maar wat betekende de D? Eén ding was zeker: ik ging het niet vragen. Schijn bedriegt. Of deze verlegen ogende vrouw had een roerig verleden en een goed geheugen, of ze

had een rijke fantasie. Het leek er in elk geval op dat ouderen sinds de tijd van mijn moeder behoorlijk veranderd waren.

Ik herhaalde het mantra dat ik mijn medewerkers altijd had ingeprent: beoordeel mensen niet alleen op hun uiterlijk. In de loop der jaren bij de politie had ik professionele artsen ontmoet die konden moorden, glimlachende priesters die konden misbruiken en charmante, beschaafde advocaten die konden bedriegen en liegen, en tot nu toe had ik echt gedacht dat ik alles al had gehoord. Nu leek het erop dat ik me toch had vergist. Ik bekeek Elaine met hernieuwde belangstelling en mompelde alleen: ‘Goed gedaan.’

‘Dan, dit is Diana.’ Maria Moore verscheen opeens weer tussen ons, vergezeld door de vrouw van een jaar of veertig of vijftig met het indrukwekkende haar. Diana zag er net zo ongemakkelijk uit als ik me voelde, en ik voelde meteen een klik met haar. ‘Ze is hier ook voor het eerst.’

‘Hallo, Diana.’ Ik schonk haar een glimlach en stak mijn hand uit. ‘Zin in?’

‘Hallo.’ Haar handdruk voelde slapjes, maar ze slaagde erin een lichte glimlach te tonen. Mijn vermoeden dat ze jonger was dan ze eruitzag, werd steeds sterker. ‘Ben je net zo nerveus als ik?’

Voordat ik kon antwoorden, sneed Agatha, met haar gebruikelijke gezaghebbende toon, het gesprek weer af. ‘En wat is jouw genre, Diana?’ Het was duidelijk dat ze weer op zoek was naar informatie. Ik vroeg me af of ze misschien ook ooit bij de politie had gewerkt. In een ‘*good cop, bad cop*’-situatie kon ik me haar goed voorstellen als de harde ondervrager. Persoonlijk heb ik nooit iets gehad met dat soort technieken. Ik ontdekte meestal dat als je je moment kiest en je vragen zo stelt dat de verdachte constant op het verkeerde been wordt gezet, je resultaten boekt zonder de duimschroeven te hoeven gebruiken.

Diana antwoordde vrijuit: ‘Historische erotica. Ik ben professor in de oude geschiedenis aan de Universiteit van Bristol en ik ben net bezig mijn eerste roman af te ronden, die zich afspeelt in het oude